LUDOVIC ROMAN

AVENTURILE FARFURIEI ZBURĂTOARE

CLUBUL TEMERARILOR

71

LUDOVIC ROMAN

AVENTURILE FARFURIEI ZBURĂTOARE

II

V.1.0

DAN TRIMITE LA BAZA „MARTE 2000” UN SOL

Doi ochi mici, de viezure, urmăreau cu atenție fiecare mișcare de pe insulă. Gâză îl vedea pe Viorel în compania prietenilor săi și nu-i venea deloc să se apropie. Cum însă la niciun copil răbdarea nu ține mult, se ridică dintre ierburi și strigă brusc, cât îl lăsară plămânii:

— Vioreeel!

Viorel se răsuci pe călcâie, surprins, și-i spuse Mirei:

— Ăsta e Dan!

În adâncul sufletului se bucură că Dan a ajuns la vorbele sale, că s-a întors, însă își înfrână dorința de a-i alerga în întâmpinare. Se îndreptă calm în direcția din care venise glasul acela pițigăiat, întrebând:

— Unde ești, mă?

— Aiți!

— Unde „aiți”? îl îngână, fără să vrea. Nu te mai maimuțări și, haide, ieși la iveală!

Iarba se mișcă. Privi atent. În locul cu pricina îl recunoscu pe fratele lui Dan, un omuleț cam de vreo cinci ani, pe fața căruia lucea un năsuc nostim.

— Ce făceai aici, Gâză?

Gâză își trase nasul bosumflat și tăcu.

— Ei, haide, spune ce făceai aici? Te-a trimis Dan? insistă Viorel, dar nu primi niciun răspuns.

Sosi și Mira care ridică a mirare sprâncenele ei extrem de mobile.

— Cine-i?

— Frățiorul lui Dan. Un băiat foarte serios. Și cuminte, care cunoaște trei limbi, îl recomandă Viorel, adăugând: Dar care acum, nu știu prin ce întâmplare, le-a uitat pe toate.

— Nu le-am uitat, mormăi Gâză cu o mină înciudată, copiată de la Dan. Dar...

— L-am imitat pe „aiți’ și te-ai supărat, înțelese Viorel cum stau lucrurile. Vrei să facem pace?

Gâză îi strânse mâna. De vorbit însă nu vorbi. Viorel cugetă: „Sunt prea înțepător. Supăr ușor pe cei din jur”. Renunță la tonul superior, își muie complet vocea, și-l provocă pe băiețel la

joacă:

— Pariez că nu mă poți prinde!

Gâză uită pe dată supărarea și sări ca un greieruș prin iarba care-i ajungea mai sus de bărbie. Se strădui mult și-l prinse pe Viorel de-un picior, râzând fericit. Râse și Mira, care urmărise scena amuzată. Îl luară pe băiat de mână, îl duseră la huța cea mare, atârnată de creanga bătrânului stejar, și-l deteră pe rând, până se ceru singur jos. Viorel ardea de nerăbdare să afle de ce-a venit, dar hotărâse să nu mai insiste.

— Vrei o bomboană? îi întinse o pungă de plastic, cu drageuri de ciocolată..

Giză topi în gură bomboana, apoi oftă lung, ca oamenii mari. Trase cu coada ochiului la Mira și, pocindu-l din când în când pe „r”, spuse:

— De ce nu i-o fi plăcând aici lui Dan? E așa de frumos! Mi-a spus că-și face un observator de urmărit „farfurii zburătoare” și te cheamă, dacă vrei, să lucrezi cu el… să fii căpitan…

„N-are decât să urmărească și crătiți zburătoare!” îi veni lui Viorel să strige, dar faptul că Dan recunoștea talentul lui de șef îi aduse în colțul gurii un zâmbet de mulțumire și tăcu. Vorbi într-un târziu:

— Eu, Gâză, nu cred în „farfurii zburătoare”, așa că spune-i că-mi plac mai mult cele cu fripturi.

Se crezu spiritual și schimbă o privire cu Mira. În ochii profesorului-comandor citi însă aprobarea răspunsului și-și mușcă limba. „Prea e ascuțită și pripită!” gândi și se grăbi s-o dreagă:

— Să-i spui că o rachetă e o treabă mai solidă și că-l reprimim oricând la noi…

Băiețelului îi fu, se pare, pe plac răspunsul că, fără să mai spună ceva, dispăru în fugă.

— De ce nu crezi în „farfuriile zburătoare”, Viorel?

Întrebarea Mirei îl derută.

— Cum o să cred? Doar chiar tatăl tău a spus la televizor că „farfuria zburătoare” publicată în ziar a fost un balon!

— A presupus doar.

Dinspre râu, în poiană apărură deodată micuța Venus, Gauss cel deșirat, Icar și Eridan, toți călare pe Haley, care galopa supus. Copiii descălecară ca la un semn și veniră aproape.

— Ce suflați așa?! se miră profesorul-comandor.

— Gâfâiți de parcă voi l-ați fi cărat pe Halley! adăugă și Viorel.

—Ei, da, gâfâim , dar parcă asta are importanță? se apără Icar și, întorcându-se către Mira, raportă:

— Avem vești despre „moșul”!

— Da? Spune! săriră amândoi, curioși.

— Să nu spui nimic! se grozăvi Eridan, care, palavragiu din fire, prinsese prilejul să-și mai șteargă din acest renume.

— Dă-mi o bomboană, i se adresă Gauss lui Viorel. Mulțam! Acum dă-i și dumneaei! o arătă pe Venus. Așa… Păi…

— Taci, te rog! interveni Icar. Vă spun eu, dar mai întâi să veniți cu mine.

O luă înainte și copiii îl urmară nerăbdători.

RADIOTELEGRAFISTUL STAȚIEI R.47 ÎN – CAPTIVITATE

La circa trei sute de pași de poiană, pe malul Someșului. Legat de trunchiul unei sălcii, plângea mocnit un băiat înalt, voinic, neobișnuit de musculos pentru vârsta care i se citea pe față. Lui Viorel i se păru ciudat cum izbutiseră tovarășii lui să-l prindă. Numai cu o singură mână acesta ar fi putut mătura din cale trei Icari sau Eridani, dar lacrimile care le văzu în ochii lui îi amintiră că forța omului nu stă numai în mușchi. Voinicul, când s-a văzut înconjurat de-atâția copii, nu se mai apără deloc și se lăsă prins ca și găina care, abia atinsă pe spate, se chircește în loc să continue fuga. Mira se apropie, îi ridică cu un deget bărbia căzută în piept, și-l întrebă:

— Te-au lovit?.

— Noi?! făcură copiii, uimiți că Mira se putea gândi la una ca asta.

— A pătruns pe insulă și l-am reținut… atât! explică Eridan, impresionat de lacrimile băiatului.

— În mod foarte pașnic, preciză Icar.

Mira ridică din umeri:

— Bine, dar voi mi-ați spus că aveți vești despre moș Axinte. Doar n-o fi el „moșul”? arătă fata spre captiv.

— Cum o să fie? sări Viorel de la locul lui. Se vede de la o poștă că-i o babă.

Copiii râseră.

Voinicul, cu o sforțare destul de timidă, încercă să se smulgă din legături..

— Stai cuminte, că nu te mâncăm, vrem doar să ne spui cine ești și pe cine cauți? îl liniști Mira.

Băiatul se opri din plâns, dar – aplecându-și fața spre fată – făcu un gest urât. Viorel strigă:

— Păzea, că te scuipă!

Saliva zbură alături. Viorel veni către el, amenințător, și-i suflă în obraz:

— Mai scuipă, hai, dă-ți silința, dragule, să ne arăți măiestria.

Îl călcă pe degetele picioarelor și voinicul țipă.

— Lasă-l, interveni profesorul-comandor, c-o să înceapă să ne conjuge verbul „a avea”. Apoi către voinic, cu tonul cel mai

autoritar: Cum te cheamă?

— Mititelu, bâigui acesta.

— Fugi! Cum o să te cheme așa?

De printre sălcii Halley nechează scurt.

— Auzi? Te râd și caii!

— Jur că-s Mititelu, jur! Să mi se taie berrregata dacă mint!

Viorel sări ca ars. Îl întrebă repede:

— Ești „R.47”? Da?!

Mititelu dădu afirmativ din cap. Icar trase aer în piept și făcu un pas înainte:

— Ei, acum pricepeți ce legătură era cu „moșul”?

Viorel îl privi pentru prima dată pe Icar cu simpatie.

MITITELU FACE O MĂRTURISIRE SURPRINZĂTOARE

Interogatoriul lui Mititelu continuă îndelung. Matahala se dezleagă la limbă și, accentuând caraghios pe povești cum ieșise la pescuit, cum îi luase apa vârșa, cum ajunsese pe insulă și cum… Ei da, cum fusese arestat. Îi plăcea cuvântul arestat, pentru că avea un „r” delicios în el și nu mai contenea să-l repete.

— Bine, bine, te-au arrrestat, nu se stăpâni Viorel să-l îngâne, dar spune-mi: Atunci, în seara aceea, ce-ai căutat în „Trabant”? Când a venit Deimos la tine și-ai început să-l mârâi pe „R.47”? Cine anume era consemnat?

Luat repede, Mititelu se făcu mai mic decât era și mărturisi fără vlagă:

— Brișcă…

— Cine-i Brișcă?

— Un băiat.

— N-am înțeles… frișcă ’ Am întrebat ce-nvârte?

Tăcere.

Viorel o luă deoparte pe Mira, îi șopti ceva, apoi îi chemă și pe ceilalți și spuse astfel ca să audă suficient de bine și Mititelu:

— Să-l spânzurăm de limbă, copii! Să-i mai crească puțin, și-atunci să vedeți, spune tot.

Captivul se făcu alb. Bărbia începu să-i tremure.

Mira ordonă:

— Să-l faceți să vorbească!

— Păcat de limba lui, zău! Cu ce-o să scuipe? glumi slăbănogul de Gauss.

— Nu mă torrrturrrați! se văită băiatul, deși era liber acum și putea să se apere.

— Dacă răspunzi cuminte la tot ce te-ntrebăm nu-ți prăjim pielea și nu te mâncăm, rosti Mira, abia stăpânindu-și râsul. Cine-i Brișcă?

— Un băiat… Cum să spun? Care urmărește o farfurie zburătoare…

— Doamne! făcu Viorel. N-am auzit unul care să spună că urmărește un… șoșon zburător! și prin minte o idee îi fulgeră:

„Nu cumva Dan e… Brișcă?” Alungă însă repede gândul acesta care, ce-i drept, îl tulbură pentru o secundă numai. Și cine-i „moșul”? întrebă precipitat, tot mai amenințător.

— Bunicul lui, un profesor pensionar.

— Și unde stă?

— Pe Dealul Cetățuii, nr. 18, turui ca un automat Mititelu.

— O, te-ai cumințit de tot! spuse Venus. Meriți chiar și o bucățică de ciocolată.

Băiatul rupse din mâna fetei o bucată de ciocolată, înghiți și se așeză pe iarbă. Copiii, fericiți că aflaseră ceea ce pentru ei era esențialul, plecară spre poiană uitându-l pe Mititelu pur și simplu. Se trezi deodată singur și strigă:

— Hei! Unde v-ați topit?

Se ridică și fugi în dreapta, fugi în stânga. Îi zări departe.

— Hei!

Viorel îl auzi și-i făcu semn cu mâna, de adio.

Mititelu ridică din umeri, fără să priceapă. Bâigui:..

— Au venit… M-au legat… M-au dezlegat… M-au descusut...

DEIMOS DESCOPERĂ CĂ „VĂRUL DIN BUCUREȘTI” A FOST UN... SPION

Abia acasă înțelese teribilul membru al „Clubului celor tari” că, de fapt, l-a trădat pe Deimos, că și-a trădat colegii și se întristă. Intră în porumbar, și în timp ce-și hrănea pensionarii, le vorbi:

— Pe vremea când voi stăpâneați văzduhul și voi purtați mesajele… nu vă intercepta nimeni!

— În afară de ulii! veni de undeva replica, și Mititelu recunoscu cu emoție vocea lui Deimos.

Acesta sări sprinten gardul și-l întrebă batjocoritor:

— Ce filosofai?

Porumbeii, speriați de sosirea lui Deimos, se risipiră într-o clipă. Doar un pui, abia ieșit din cuib, rămase să ciugulească din palma lui Mititelu, care avea lacrimi în ochi.

— S-a întâmplat ceva? se alarmă Deimos.

— Am fost la Someș, la pescuit. Când am ajuns pe insula de la Canalul Morii, m-au prins niște copii și m-au legat. Da! Da! Au vrut să mă spânzure. Ce crezi?

Deimos pricepu că Mititelu căzuse în mâinile prietenilor Mirei și, fricos cum era, pălăvrăgise. Fu cuprins de o bruscă oboseală, de o sfârșeală dureroasă; încercă să se stăpânească:

— Și ce te-au întrebat?

— Cum mă cheamă, cine-i Brișcă și cine-i…

— Moșul?

— Și le-ai spus

— Da.

— Deșteptule!

Deimos lovi cu piciorul în puiul de porumbel și ieși din porumbar furios. După câțiva pași se opri și se întoarse din drum:

— Un lucru nu pricep… De unde știau de Brișcă…

— Ne-au văzut în „Trabant” în seara aceea..

— Dar Brișcă nu era acolo!

— Ne-au interceptat convorbirea.

— Și tu le-ai spus cu cine am vorbit…

Deimos îl făcu iar „deștept” și Mititelu sughiță.

— Teribilele tale radiograme cifrate! tună furios Deimos.

Își încrucișă mâinile la spate și se plimbă un timp ca o sălbăticiune în cușcă.

— Era cumva printre cei de pe insulă unul cu un neg sub nas? spuse după o vreme.

Mititelu se strădui să-și amintească, dar nu izbuti.

— Unul așa… cu un păr blond, moțat, îl ajută acesta, și matahala îi descrise pe rând.

Când ajunse la Viorel, Deimos țipă:

— El e! Și șuieră printre dinți, aparte: Mai stăm noi de vorbă, vărule!

— Poftim? întrebă Mititelu, zăpăcit.

— Șezi aici, îi ordonă Deimos, arătându-i o buturugă, și ascultă-mă! Din toată încurcătura asta ne-am ales totuși cu un folos. Am aflat că înaintea ta am mai avut printre noi un ticălos, sau, și mai exact, un spion. Și, uitându-se undeva într-un punct fix, adăugă: N-ai fost prost!

— Te cred, nu oricine putea inventa un cod așa de…

— De idiot! i-o reteză președintele. „Vărul” nu ești tu, stai liniștit! Ai bostan teribil, plin de idei, dar n-ai curajul și mai ales șiretenia „vărului”. Să-l am în club, nu m-aș teme de nimeni!

Deimos căzu o clipă pe gânduri, înaintea unei bătălii, apoi prinse iar glas:

— Îl rogi pe moș Axinte să rămână la castel. Vom porni îndată și noi, ca să nu ne-o ia ei înainte.

— Să-i telegrafiez lui Brișcă?

Marele clubist, cum îi plăcea lui Deimos să se numească, răsuflă larg, ușurat, ca și cum hotărârea luată însemna și victoria.

CONSFĂTUIREA DE LA „RACHETA ALBĂ”

Interiorul „Rachetei albe” strălucea de curățenie și ordine. Viorel adusese aici toate aparatele pe care le avea acasă, instalase postul de radio și făcuse o mulțime de inovații mărunte. De pildă, dacă ridicai prea tare tonul, se aprindea un bec care te chema la bunăcuviință.

— Uite, am numărat că ai vorbit de zece ori pe roșu, îl opri Mira pe Eridan, care făcea eforturi să-și impună un anumit punct de vedere.

— Bine, nu mai spun nimic.

— Spune, dar calm și cât mai clar, ceru profesorul-comandor.

— Repet, ne mâncăm timpul cu căutări inutile. Ce ne interesează pe noi radiogramele unui papă-lapte ca Mititelu? Câtă vreme nu-i facem lui Deimos nimic, cred că ne putem vedea liniștiți de treabă.

— Nu e așa! interveni Viorel revoltat, dar Mira îl domoli:

— Lasă-l să-și spună părerea! E dreptul lui.

— Eu mi-am spus-o, încheie Eridan, mâhnit de ieșirea lui Viorel.

Mira continuă:

— Acum te ascultăm pe tine!

Viorel pregăti o cuvântare „energică”, dar își aminti de becul roșu, pe care-l montase mai mult pentru sine, ca să se poată controla când se înfierbânta în discuții, începu rar, dând cuvintelor gravitate:

— Cred, și am temeiuri să cred, că dincolo de aceste radiograme se ascunde încă ceva, ceva misterios, și anume că Mititelu nu e deloc un papă-lapte și nici Deimos nu e un prost. Firește, povestea cu „farfuriile zburătoare” e o bazaconie…

— O bazaconie?! întrebă rece Mira. Noi, pământenii, obișnuim să spunem la multe lucruri ce nu intră în înțelegerea noastră că-s bazaconii. Vezi, eu tocmai povestea cu „farfuriile zburătoare” am reținut-o și am impresia că aici se ascunde cu adevărat ceva!.

O undă de uimire trecu peste privirile micilor candidați la zborurile extraterestre. Ceasul-cronometru de pe perete bătu sfertul de oră și după ce sunetul său melodios se stinse, Mira continuă:

— De ce n-am putea admite că un vehicol spațial de o

asemenea formă, acționat pe alte principii, poate fi superior rachetelor clasice? Și dacă luăm de bună ce susțin unii savanți – că-s extraterestre – atunci neîndoielnic că-s superioare. Să închidem ochii și să ne astupăm urechile în fața unor realizări care ies din obișnuit? Așa ne vom pomeni pregătiți temeinic pentru zborul cu racheta tocmai când această minune a tehnicii va părea o curiozitate la fel cum pare astăzi un automobil fabricat cu douăzeci-treizeci de ani în urmă.

Se făcu o liniște profundă. Viorel își mută greutatea corpului de pe un picior pe altul și, ca întotdeauna când frământa o nouă idee, își freca vârful nasului cu degetul mic, pe care purta un inel cu o minusculă busolă.

— Te ascultăm, profesore-comandor, șopti Gauss, impresionat.

— Te ascultăm! șoptiră și ceilalți.

— Poate că sensul mesajului cifrat era: „Copilul să-i predea lecții profesorului” în ce privește astronautica!

— Numai la asta nu m-am gândit! mărturisi Viorel și adăugă repede: Poate că vor să-și procure o „farfurie” în scopuri de spionaj!

— De spionaj? râse Mira, uitând pentru o clipă că Viorel era atașatul cu problemele securității terestre și vedea totul prin prisma intereselor apărării. Scopul poate fi și „lecția” promisă. Important este să aflăm despre ce „farfurie zburătoare este vorba. Așadar, să împărțim sarcinile.

Și în timp ce-o asculta pe Mira dând comenzi, mintea lui Viorel continua să lucreze febril. Întrezărea o descoperire senzațională, o aventură extraordinară, în care, în sfârșit, putea să-și arate cu adevărat talentul și priceperea.

OBSERVATORUL LUI DAN

Viorel sună la ușa lui Dan târziu, după ora cinci, și se miră că nu-l găsește acasă. Lucica, sora lui, îi spuse supărată că de la o vreme stă tot pe acoperișuri și că dacă l-ar lăsa să-și care un pat acolo, nici la culcare n-ar coborî.

— Du-te, că-l găsești cu siguranță acolo.

Dar Viorel nu ajunse nici până la ultimul etaj, când îi veni ideea năstrușnică de a-i trage o păcăleală. Luă liftul și în câteva clipe fu iar jos. Cumpără de la tutungeria de peste drum o copertă de dosar, staniol și celofan. Se așeza la o măsuță și confecționă o cutie în care plasă lanterna lui de buzunar. Urcă scările blocului vecin și ieși pe acoperiș. Pe fondul întunecat al cerului, „farfuria” lui strălucea minunat. Fugi cu ea până la căpătui blocului, unde se împiedecă de-o antenă de radio și căzu. Locul loviturii îl duru cumplit și rămase așa, întins, pe acoperișul clădirii. Prin spărturile norilor vedea licărind stelele. Recapitulă în gând ceea ce citise în ultima vreme despre astre. „Cu excepția pământului, își zise, planetele sistemului nostru solar sunt moarte... Sonda sovietică «Venus 4» și cea americană «Mariner 5» au stabilit definitiv că pe Venus nu pot exista condiții pentru dezvoltarea vieții. La suprafața sa, această planetă are o temperatură de peste 200°C, iar atmosfera e alcătuită în cea mai mare parte din bioxid de carbon. Pe Marte, dimpotrivă, e frig și nici măcar celebrele canale sau schimbările de culori nu mai dau cuiva iluzii. Marile planete – Jupiter, Saturn, Uranus, Neptun și Pluton fiind foarte departe de Soare – trăiesc în veșnicia ghețurilor. Ah, dacă toate «farfuriile» acelea grozave or fi simple cutii din carton, staniol și celofan ale unor pământeni puși pe șotii!” Surâse, și cu un efort se ridică în picioare. Își vârî lanterna în buzunar, iar „misteriosului obiect neidentificat” îi făcu vânt. Coborî iar în stradă și se îndreptă spre Dan. De data asta îi deschise chiar el cu o față neobișnuit de radioasă.

— O? Ce oaspete! făcu el cu ochi triumfători. Ai picat la țanc. Intră, că developez un clișeu formidabil!

Vi orei intră tiptil în urma gazdei.

— Șezi, spuse Dan. Acuși sunt gata. Uite, ce vezi aici?

Viorel luă filmul în mână și-l cercetă. Spuse cât izbuti mai serios:

— Un obiect de-o formă ciudată. Nu e cumva o… farfurie zburătoare?

— E unică în țară! se umflă Dan în pene. Dar tu n-ai văzut „farfuria”! Era uriașă, zbura splendid și emana, uite-așa… o lumină puternică. Am văzut-o de aproape și foarte clar până ce a căzut brusc într-un nor.

Viorel își spuse: „Și ce mai nor! Cu stele verzi!” Îl furnică un râs irezistibil și exclamă exaltat:

— Formidabil! Îmi închipui ce amețeli or fi avut pasagerii „farfuriei” când s-au izbit de nor…

Dan râse de naivitatea lui Viorel, Viorel râse și mai abitir de naivitatea lui Dan. Împăcați, cei doi prieteni se îmbrățișară.

— Știi, de fapt și noi ne ocupăm acum de „farfurii”, spuse pe tonul său glumeț Viorel. Și ca Dan să nu-și închipuie că face o aluzie răutăcioasă, adăugă, repede: L-am prins pe „R.47” și am aflat că grupul lui Deimos se ocupă de urmărirea unei „farfurii zburătoare”

— Tu l-ai prins, căpitane?

— Nu eu. A fost capturat de ceilalți. Dar de ce-mi spui căpitan?

— Păi… n-ai venit să preiei comanda Observatorului OZN?

Viorel întârzie răspunsul. Ar fi vrut să nu-și supere prietenul din prima seară și – cum știa că atunci când vrei să ocolești un răspuns trebuie să pui o altă întrebare – se pomeni interogându-l:

— Ce aparate ai? Ce-ai făcut în săptămâna aceasta? Cu cine te-ai jucat? Ce face Gâză? Știi, lui Gâză i-a plăcut pe insulă. Mira spunea că i-ar putea da și lui o misiune. E mic și nu trezește bănuielile nimănui. Tu nu ești curios să afli ce planuri ascund ai lui Deimos cu atâta strășnicie? N-o fi vorba de-o „farfurie” de spionaj?

Dan își scutură capul, clipi des, încercând să-și limpezească mintea. Își adună apoi călcâiele într-o poziție caraghioasă de „drepți” și spuse:

— Datoria mea este să-mi urmez căpitanul.

Viorel nu voi s-o mai lungească, să-i explice că el e atașat pentru problemele securității terestre pe lângă profesorul-comandor al „Rachetei albe”, că nu poate accepta și căpitănia. Îl anunță simplu:

— Mâine plecăm în misiune.

PE URMELE LUI MOȘ AXINTE

Dan sosi primul la Tăietura Turcului, locul unde se înțeleseseră să se întâlnească. Avea sub braț un dosar cu articole din ziare în care se vorbea despre obiectele zburătoare neidentificate. Elucidarea originii lor începuse să-l pasioneze din ziua în care văzuse la televizor imaginile unui asemenea obiect fotografiat în orașul său. Decupă toate informațiile publicate în „Magazin” și în celelalte ziare pe care le citea sora lui, Lucica. Năzuia să fie primul pământean care să dezlege taina curioaselor OZN-uri.

În clipa când ajunse din nou cu gândul la bucuriile gloriei, îl văzu pe Viorel și-și aminti, nu fără ciudă, că grupul lui Deimos urmărește același lucru. Îl zări și pe Gâză, ținându-și cu o mână pantalonii gata să-i cadă și se supără:

— Cine ți-a spus unde sunt?!

— Păi… ce credeai? Că am dormit? Am auzit tot ce ați vorbit voi!

— Îl luăm cu noi! spuse Mira. Tu ai venit demult?

— De o oră! oftă Dan.

— Am spus că nu glumește! se întoarse Viorel către Mira. Când îi ceri să vină devreme, trezește tot cartierul. În mână ce ai?

— O colecție de articole.

— Bine, mă, credeai că mergem la vreo bibliotecă?

— O documentare în plus nu strică niciodată, interveni Mira împăciuitoare, și-i luă de braț pe amândoi, șoptindu-le: în recunoaștere îl vom trimite pe Gâză.

Băieții acceptară și-l instruiră pe Gâză ce și cum trebuie să facă.

Ajunși pe Dealul Cetățuii, căutară strada cu aceeași denumire și, consternați, aflară că numărul 18 nu există. Șirul caselor se termina cu cifra fără soț: 17.

— Ne-a dus Mititelu! spuse dezamăgită Mira

— Dacă-l prind, îl omor! se înfurie Viorel.

— Să luăm casele la rând, propuse Dan. Uite, să încercăm la numărul 8!

La numărul 8 era o căsuță cochetă, înecată toată în trandafiri. Gâză se strecură înăuntru și strigă:

— – Briiișcăăă!

Se deschise o ușă și o femeie întrebă:

— Ce vrei, băiețaș?

— Pe Brișcă.

Femeia ridică din umeri. Strigă cuiva: „Ioane, ia vezi ce vrea copilul ăla!”

Băiatul cu numele de Ion scoase capul pe ușă și, măsurându-l curios pe Gâză, întrebă:

— Pe cine cauți?

— Pe Brișcă.

— Aici nu stă niciun Brișcă.

Gâză insistă:

— Stă pe Dealul Cetățuii, la numărul 8.

— Adresa e exactă, dar nu locuiește aici.

— Mi-a promis o… o… farfurie zburătoare, se chinui Gâză să-l pronunțe pe „r”.

Ion se lumină la față.

— Păi de ce n-ai spus așa de la început?

Viorel, Dan și Mira, ascunși după boschetele de trandafiri, își dădură bucuroși coate.

— Ce părere aveți de flerul meu? se fuduli Dan.

Ion vorbi iar:

— Mamă, dă-i țâncului o farfurie… Din cele pe care tot le zbori.

— Ești prost? întrebă cu sinceritate Gâză. Și strigă cât putu:

— Daneee! Ăsta-i prost! Crede că vrem farfurii de mâncat.

Ion dădu să-l plesnească pe băiat, dar Mira îi veni în ajutor:

— Ce vrei? îl luă ea la zor pe Ion, care, surprins de apariția fetei, făcu ochii mari:

— Și tu… tu vrei o farfurie?! se bâlbâi Ion.

— Vezi să nu rămâi nemâncat! i-o aruncă Mira peste umăr și ieși, cu Gâză de mână, în stradă. Dintre trandafiri își făcu apariția Viorel, apoi Dan.

— Tulai, mamăăă! țipă acesta când îi văzu, crezând că vor să-l bată.

— Ce ai? întrebă calm Viorel. Nu stă pe strada asta unul Brișcă? N-ai auzit?

— Brișcă! își reveni Ion. Brișcă… Știu pe unul Brișcă pe strada Cetății.

— Aha! se învioră Dan.

— Mersi, făcu Viorel și, bucuroși, alergară îndată după Mira.

— Profesore-comandor! vorbiră amândoi odată. Stă pe strada Cetății, nu a Cetățuii.

Strada Cetății era în celălalt capăt al orașului. Aici aflară că Brișcă și bunicul lui, moș Axinte, erau plecați la Cremenea, un munte din apropiere, de unde se reîntorceau abia la sfârșitul vacanței. După o clipă de cugetare, intrigată de lipsa lor, Mira hotărî:

— Facem o expediție!

URME SUSPECTE

Era cald. Adieri blânde coborâte din munte purtau miros de cetini. Dan se opri și-și agăță de bluză o hârtiuță pe care desenase un cerc.

— Ce faci? se interesă Viorel.

— Mi-am pus un cerc.

— Ca sa alungi duhurile? râse Venus, mutându-și rucsacul de pe un umăr pe celălalt.

— Aș! se îmbufnă Dan.

— Atunci?

— E un semn străvechi, folosit de navigatorii japonezi și preluat mai târziu de europeni. Cândva călătorii desenau doi ochi, fiind încredințați că astfel nu vor rătăci drumul. Apoi au început să deseneze pur și simplu un cerc...

— Oho, râse Viorel, așa vom putea ajunge fără grija chiar până la Taumatavhacatangihangacooauauotamataturipucacapichimungahoronucupocaiyhenuachitanatahu!

— Christoase! se cruci micuța Venus. Arată-mi limba!

— De ce? râse Viorel.

— Să văd dacă-i întreagă.

— E întreagă. Crezusem că am mâncat din denumirea cea mai nostimă care s-a dat vreodată unei localități.

— Unei localități?! întrebă și Dan, curios.

— Da, din Noua Zeelandă. În traducere sună cam așa: „Localitatea unde Tamateu, omul cu genunchii mari, care s-a cățărat pe munți și a înghițit dealuri, fiind vestit ca mâncător de pământuri, a cântat iubitei sale la flaut”.

— Ești nebun! gâfâi bondocul, simțind aluzia.

— Scorneli! spuse Venus.

— N-am scornit nimic! se apără Viorel. Puteți întreba orice cunoscător în geografie.

— Află că o să întreb, mârâi Dan, și dacă n-o fi așa, te pun să înghiți o șapcă de mere pădurețe.

— De acord, subscrise vesel Viorel. Înghit chiar și un pumn de furnici și umblu desculț, dacă vrei, prin urzici!

— Bine, bine, o să vedem noi! încheie Dan și rămase dinadins în urmă.

Mergeau în șir indian, unul după altul, pe marginea șoselei

care urca în serpentine. Curând ajunseră la o încrucișare de drumuri. Mira scoase harta. Calculă ceva și oftă:

— Pe drumul de țară e departe. Ce-ar fi să închiriem o căruță? Hei, nene, du-ne până la castelul Cremenea! se adresă unui căruțaș care tocmai se apropia.

— D-apoi... v-aș duce eu, spuse țăranul, dar mă tem că m-afund în noroi, că-n munte a plouat toată noaptea.

— Doar n-o fi fost chiar potopul, interveni, nițeluș obraznic, Viorel și băiatul înțelese pe dată că făcuse o boacănă. Explică: Glumeam și eu așa... Poate ne ajuți totuși, nene!

Țăranul, încruntat încă, spuse:

— E o potecă colo, vă scoate într-un ceas la castel, arătă el și dete bici cailor mărunți de munte.

— Să mergem! îi îndemnă Mira și coloana o urmă tăcută.

Poteca ba urca, ba cobora, ocolind stânci uitate parcă de niște uriași pe fânațe. În lutul moale erau imprimate urme proaspete, semn că poteca era circulată. Viorel întoarse capul și-l văzu pe Dan respirând anevoie, cu gura deschisă.

— Pufăi?

— Te-am speriat?

— Credeam că dă locomotiva peste mine, glumi Viorel, dar, să nu-l supere, trecu repede la alt subiect: Nu ți se pare nimic ciudat aici, Dane? Pe toată poteca nu-i nici o singură urmă de om mare.

Copiii încetiniră pașii și cercetară poteca; urmele imprimate în lut erau mici, de sandale, de pantofi, de bocanci, dar mici.

— Hm, făcu profesorul-comandor, apropiindu-se de ei. La țară copiii nu umblă vara încălțați.

— Da, așa-i! o aprobă și Dan, și în glasul bondocului se simți tulburarea.

Viorel privi cu luare-aminte poteca îndelung, și se întristă. Voise pur și simplu să se găsească în vorbă, să inventeze ceva care să abată atenția lui Dan de la gluma lui înțepătoare și când colo dăduse naștere la o nouă problema și deloc simplă.

Mira se opri și-l privi în ochi:

— Te gândești la Deimos?

Viorel înclină capul afirmativ și, dorind să scape de privirile ei iscoditoare, păși înainte, decis să-n frunte orice primejdie. „Acu-i acu', vărule” își spuse, mușcându-și adânc buza de jos, până simți o durere ascuțită. De la președintele „Clubului celor

tari” gândul i se mută la rană și se liniști.

LA CREMENEA

În castel, sau mai bine-zis în aripa care rezistase secolelor, funcționa un punct de observații științifice. Cercetătorii – un meteorolog, un geolog, un botanist și un ornitolog – erau însă plecați la o sesiune de comunicări științifice; de tot ce se afla acolo răspundea un paznic bătrân, surd și miop. Locuia cu nepotul său, un băiat subțire, de vreo 14 ani, extrem de pistruiat, care ținea bătrânului și de ochi și de urechi.

— Nu, este exclus ca moșul și nepotul să fie Brișcă și moș Axinte, își mărturisi convingerea Viorel după ce copiii terminară de instalat tabăra. Cred că am luat o plasă.

— Nu plasă, dragă, un sac, cântă cu glasul ei subțire Venus. Ce de saci am mai luat!

— Stați, nu vă grăbiți! interveni Mira. N-am lămurit ce este cu poteca, adică n-am lămurit problema urmelor.

— Ba da, cum am ajuns aici am și făcut investigații, declară Dan fericit că făcuse ceva înaintea celorlalți.

— Și?

— Astăzi și nici ieri n-a văzut niciun localnic copii de la oraș. Cum urmele sunt proaspete și, după cum ați observat, dispar în apropierea castelului, am ajuns la concluzia că grupul a părăsit poteca și a intrat în cătun pe căi lăturalnice. Întrebarea e: „Ce motive a avut s-o ia pe căi ocolite?”

Viorel șopti Mirei:

— Bondocul ne-a dat gata. Tu ce crezi?

— Poate că are dreptate. S-or fi ferit de noi.

Dan continuă:

— Dacă descopăr în apropiere grupul lui Deimos mă scutiți de probele „RV”?

— Curat afacerist! declară Icar.

— Fie încuviință profesorul-comandor.

— Dar vezi, mă, nu te mai travesti, spuse Viorel, că aici se iau după tine lupii.

Dan înghiți în sec și dispăru în parcul castelului, printre trunchiurile cărămizii ale pinilor bătrâni.

— Am o idee, murmură Viorel ca pentru sine, și copiii se strânseră și mai mult în jurul său.

— Te ascultăm!

— Diseară să-l invităm și pe nepotul paznicului în

campamentul nostru. Vom face un foc și…

— Și? deveniră cu toții curioși.

— Și în timp ce voi veți cânta și veți juca în jurul focului, eu o să-mi vâr nițeluș nasul prin laboratoare.

— Dar nu e cinstit! sări Gauss de pe buturuga pe care se culcase să facă plajă.

— De ce? se apără Viorel. Doar nu fur nimic.

— Și dacă te prinde paznicul?

— E surd și miop…

— Nu te înțeleg, vorbi Mira. Ce nevoie ai de toată aventura asta?

— Să mă conving, în primul rând, dacă paznicul e surd și miop, dădu Viorel cărțile pe față.

— Adică… îl bănuiești totuși? întrebă Mira. Dacă-ți întinde Deimos o cursă?

— Mă voi descurca eu. Și dacă o să fie nevoie, voi semnaliza cu lanterna în sistemul Morse.

— Mda! Fii cu băgare de seamă.

BĂNUIALA LUI VIOREL SE ADEVEREȘTE

În campamentul „orășenilor” răsunau muzicuțe de gură, chiuituri, râsete. Printre trunchiurile pinilor se zăreau limbile focului. Seara era senină, cu cerul spuzit de stele. Bătrânul paznic moțăia în ușa aripii restaurate a castelului, privind, din când în când, în direcția focului. Pipa îi atârna grea și – când trăgea câte un fum – lumina tutunului încins îi dezvăluia figura inteligentă, cu trăsături intelectuale. Viorel, ascuns la câțiva pași depărtare, îl cerceta cu interes, stăpânindu-și cu greu inima care-i bătea năvalnică. „Dacă nu se urnește moșul din ușă, ce mă fac?” se întreba el și gândul că s-ar putea da de gol îl neliniști. Se retrase după copaci și înconjură castelul. Încercă o fereastră și aceasta se deschise. Bucuros, se cățără sus și intră, mascându-și lanterna cu palma. Deodată într-un ungher, zări un punct luminos și tresări. Se lăsă pe vine, emoționat, și așteptă.

— Nu mișca! Sunt înarmat, auzi un glas care i se păru cunoscut. Cine ești?

O piatră i se luă de pe suflet; recunoscuse vocea lui Dan și se liniști. Mormăi:

— Omul din „farfuria zburătoare”.

— Căpitane! strigă Dan și Viorel făcu un „ssst!”... că pot fi auziți, apoi întrebă dojenitor:

— Tu aici îl căutai pe Deimos?

— Să vezi... Așteaptă... Ceva foarte curios!

Dan aduse o planșă pe care erau lipite trei fotografii, identice cu cele pe care și Viorel le văzuse la televizor cu obiectul zburător neidentificat. Fotografiile erau înnegrite pe margini cu calcule, pe cea de a treia imagine erau două săgeți făcute cu creionul roșu, iar sub ele, calcule mărunte și complicate și câteva semne de exclamare.

— Deimos și ai lui sunt la casa pădurarului, dincolo de pârâu, mai spuse Dan. I-am descoperit după aceleași urme. Cred că au și pornit încoace, că i-am auzit discutând de castel și de „figuri”...

— Mă uimești, Dane! spuse Viorel cu o urmă de invidie în glas. Meriți titlul de prim-atașat cu problemele securității terestre.

— De... căpitan! oftă Dan.

— La căpitănie am renunțat. Baza noastră are un profesor-comandor, mai adăugă Viorel hotărât și trase cu urechea la zgomotele de afară. Mi se pare că moșul vorbește cu cineva, șopti el, apropiindu-se de ușa încăperii alăturate.

— E gata? întrebă cineva și lui Viorel i se păru că era Deimos.

— Da, totul e pregătit, doar puterea să ne-ajungă până acolo, vorbi bătrânul.

— O să ne ajungă, nene Axinte, că suntem din „Clubul celor tari”.

— Bine, băieți. În zori pornim.

— Și calculele…

— Le-am terminat. Premiul Nobel mai trebuie să vină, râse sec bătrânul.

— Va veni negreșit! îl asigură Deimos, și se auziră scârțâind treptele de lemn.

Viorel strânse puternic brațul lui Dan și-i spuse:

— Să fugim!

— Luăm și planșa cu noi?

— Firește.

O DISCUȚIE TULBURĂTOARE

Focu1 era încă în toi. Brișcă, dornic să se evidențieze, făcea scamatorii, salturi „mortale”, glumea într-una. Viorel și Dan se apropiară pe neobservate și se atașară de grup, fără ca oaspetele să se fi sesizat.

— Cum a fost? îi întrebă Mira repede, bucuroasă că, în sfârșit, se reîntoarseră.

— Grozav!

Fata nu mai avu răbdare, îi chemă mai departe, și le ceru amănunte. Veniră bucuroși și Icar, Eridan și Gauss. Lângă foc rămase doar Venus și nepotul paznicului.

— Vezi luminița ceea? îi arătă fata lui Brișcă o stea îndepărtată. Poate că acolo trăiesc oameni…

Băiatul se uită spre luminița care pâlpâia în depărtările cerului, apoi se întoarse către Venus, în ochii căreia stăruia ceva din strălucirea astrului. Șopti:

— Poate că acolo trăiesc oameni… Poate că de acolo sosesc pe pământ farfuriile zburătoare…

— Ah, nu! făcu involuntar Venus. Până acolo sunt mulți ani-lumină. Și cu o tresărire: Dar de unde știi de farfuriile zburătoare?

Băiatul râse:

— Cine n-a auzit despre ele? Citim și noi ziarele… Fata se liniști. Continuă simplu:

— Nu pot să vină de la asemenea depărtări. Civilizații extraterestre pot exista și în sistemul nostru solar.

— În sistemul nostru solar? întrebă uimit băiatul.

— Da. Mulți savanți susțin asta.

— Și unde anume? În Venus?

— În niciun caz! Acolo totul e mort.

— Atunci?

— Un anume astronom Low, apoi savantul Gerard Kuyper de la Lunar and Planetary Laboratory au stabilit prin măsurători de precizie că planeta Jupiter emite o mare cantitate de energie calorică. Cu alte cuvinte, Jupiter ar fi un al doilea soare din sistemul nostru planetar.

— Poftim?! făcu uluit Brișcă, Jupiter nu e de gheață?

— Nu. Din cercetarea atentă a planetelor îndepărtate a rezultat că acolo nu domnește deloc o lume de gheață. Am citit

un articol din revista „Atom”, în care scria că renumitul radiotelescop Green Bank West din America a determinat, pentru Jupiter și Saturn, temperaturi de peste 200 de grade, pentru Uranus, de 230 de grade, iar pentru Neptun, de circa 180 grade. În aprilie 1968, profesorul Takenuci de la Observatorul astronomic din Tokio a confirmat aceste observații. Căldura emanată de Jupiter în fiecare secundă echivalează cu energia emisă de o bombă cu hidrogen de 1 000 000 tone. Mai mult decât atât: s-a stabilit că radiația nu vine în niciun caz dintr-o structură radioactivă a planetei.

— Extraordinar! murmură băiatul.

— În aceste condiții, continuă aprinsă Venus, de ce n-am putea admite că pe unii din marii sateliți ai lui Jupiter, de pildă pe Ganymede și Callista, să se fi dezvoltat forme superioare de viață? În 1966, cercetătorul Kaliniac de la Observatorul din Crimeea a pus în evidență pe acești sateliți atmosfere…

— Depinde cu ce compoziție! sări Brișcă, bucuros că știe și el ceva.

— S-a demonstrat, spuse Venus calmă, că viața se poate dezvolta până la nivelul ființelor superioare pe baza a trei scheme diferite de schimburi chimice, din care una este specifică atmosferelor cu oxigen, iar alta, specifică atmosferelor cu amoniac…

— Vorbești ca o adevărată profesoară! exclamă băiatul.

Tăcură.

Sus, pe bolta cerului, licăreau stelele. Venus își ridică privirea și i se păru că Jupiter era mai strălucitor în seara aceea ca oricând. Se uită la noul ei prieten și spuse:

Mi se pare că e târziu…

— Noapte bună! înțelese băiatul, și se depărtă fugind.

TAINA SĂGEȚILOR ROȘII

Viorel mări lumina felinarului și rosti grav:

— Priviți! Săgețile de pe desen nu sunt paralele; una deviază cu 25 de grade, iar obiectul zburător, surprins în cea de a treia fotografie, apare ca o știrbitură a borului subliniată…

— Te gândești la o catastrofă? întrebă calmă Mira.

— Da.

— Explică-te!

— Vedeți, aceste trei formule sunt de fapt trei variante; în caz că „farfuria” suferise o defecțiune – observați ruptura? – trebuia să se înscrie într-o astfel de traiectorie.

Copiii urmăriră cu atenție degetul arătător al lui Viorel și exclamară unul după altul, emoționați:

— A căzut!

— A căzut!

— A căzut!

— Da, a căzut, dar să vedem unde? oftă Viorel și i se adresă lui Dan:

— Intuiția ta ce spune?

— Că s-a prăbușit în această zonă, devierea săgeții corespunzând altitudinii.

— Așadar, Deimos se visează posesorul „farfuriei zburătoare”, conchise Mira, date fiind calculele, bine fundamentate din punct de vedere științific, ale lui moș Axinte. Și adăugă cu ironie: M-aș fi mirat să fi ajuns Deimos personal la o asemenea descoperire uimitoare – că trebuie s-o recunoști! – descoperirea știrbiturii borului, și de aici deducerea iminentei catastrofe a obiectului e grozavă!

— Fără îndoială, dar nu mai puțin grozavă e descoperirea lui Deimos însuși, spuse Viorel.

— Ce descoperire?

— Poate mai exact descoperiri, se corectă Viorel. Întâi l-a descoperit pe moș Axinte. În al doilea rând a găsit „Rachetei albe” replica potrivită: farfuria zburătoare!

— Dar poate că moș Axinte l-a descoperit pe Deimos, spuse Icar.

— Nu știu ce-a aflat despre „Racheta albă”, vorbi și Mira, dar trebuie să recunosc: replica e potrivită. În orice caz, Deimos s-a înșelat. „Copilul” n-o să servească lecții „profesorului”!

— Numai dacă o să lucrăm repede, preciză Icar.

— Poate că ar trebui să plecăm chiar mâine în zori, înaintea lor, propuse Dan.

— Unde? întrebă Venus, care tocmai se strecurase în grup.

— În lună, glumi Viorel, că Venus e prea departe și-i învăluită de nori și nu știm ce-i acolo!

— Am întrebat serios. Unde plecăm atât de repede? Cu „farfuria zburătoare” ce facem?

— Găsim în lună escadrile întregi. N-ai citit ce-a scris astronomul? Să nu uit: Dane, du planșa înapoi de unde am luat-o, să nu se alarmeze.

Dan voi să întrebe: „Singur și pe întuneric?”, însă înghiți în sec și ieși, voind să-i dovedească prietenului său că e curajos.

— Dar despre ce tot ai vorbit cu Brișcă? o întrebă Viorel pe Venus.

— Despre viața în spațiul extraterestru și despre farfurii zburătoare.

— Și a căscat?

— Deloc.

PRĂBUȘIREA DE LA MUNTELE CORABIA

Deimos îl trezi ceva mai devreme pe moș Axinte și-i explică planul său: tot timpul trebuiau să se îngrijească de derutarea unor eventuali urmăritori. O dată descoperită farfuria zburătoare, trebuiau luate măsuri de camuflare și păstrare a tainei.

— Dacă ne atingem ținta, nene Axinte, conchise Deimos, am să te numesc comandantul-șef al navei.

Moș Axinte își netezi mustața, apoi își drese vocea și întrebă:

— De ce să ne ascundem? Omenirea așteaptă de secole descifrarea enigmei curioaselor OZN-uri.

— Ce-avem noi cu omenirea? se supără Deimos.

Tăcură.

— Ești tare ciudat astăzi, Nuțule, bodogăni bătrânul, cu amărăciune în glas.

— Eu, eu, eu, eu și pe urmă alții! Asta, băiatul moșului, nu-i a bună deloc… Vrei să acaparezi totul și…

— Deocamdată n-am ce acapara decât ipoteze, îl întrerupse Deimos. Ș-apoi, în calitate de comandant-șef al navei, vei putea, nene Axinte, dispune de ea… Firește, cu aprobarea mea.

Lui moș Axinte îi veni să râdă, dar se abținu, pentru că în clipa aceea începuseră să se trezească din somn și ceilalți. Deimos îi zori:

— Repede! Repede! Plecăm…

Într-o jumătate de ceas, coloana se porni. În fruntea ei mergea moș Axinte, cu părul alb, răvășit de briza montană. Mergea tăcut, și pașii lui mari lăsau în lutul potecii urme adânci. Băieții depuneau eforturi să-i calce urma în așa fel, ca să nu se poată ști câți au trecut pe-acolo. Ieșiră din zona fânețelor și pădurilor. Creste golașe, abrupte, se profilau pe cerul curat al verii. Poteca dispăru curând și se văzură înaintea unor pereți înalți de stâncă.

— De aici încolo, spuse moș Axinte, numai cu o „farfurie zburătoare” mai putem merge.

— Aș! dădu din mână Deimos. Ocolim așa… făcu un gest larg cu brațul, apoi ne continuăm drumul pe același traseu.

O luă înainte cu o energie înnoită. Îl urmară Brișcă, moșul și ceilalți. Deimos găsi o potecă ce urca în trepte; parcă cineva așezase uriașele lespezi una peste alta, în așa fel ca să le

ușureze urcarea. În numai câteva minute se văzură sus, la o înălțime amețitoare.

— He-heeei! strigară băieții în cor de bucurie.

Moș Axinte, înviorat de drum, râse de întârziați:

— Hei. Voi cei din „Clubul celor tari”, v-am întrecut la anii mei!

Făcură un scurt popas, timp în care Deimos redactă un mesaj către Mititelu: „Suntem la înălțime și la propriu și la figurat, Victoria e sigură. Dacă intervine vreo primejdie, îți dau de știre prin poștașul nr. 2”.

Făcu bilețelul sul și-l legă de piciorul unuia din cei doi porumbei pe care-i luase cu el. Pasărea își luă zborul și – după ce descrise un cerc pe deasupra stâncilor –, se îndreptă spre cuib.

— La drum! îi îndrumă iar Deimos. Mai avem de parcurs o etapă, ca să merităm odihna.

Toți se ridicară supuși. Moș Axinte verifică schițele, privi relieful accidentat și se încruntă.

— Nuțule, vorbi bătrânul, eu am un plan mai înțelept: să facă un pilot observațiile pe traseul acesta.

— Adică să renunțăm? sări ca o panteră Deimos. Acum, când mai avem un pas? Ori... Ah, pricep, nene, pricep... Chestia cu „omenirea”...

Pe bătrân îl amuza caracterul contrariant al lui Deimos, iar îndârjirea lui îi făcea multă plăcere. „Asemenea energii canalizate cu grijă, își spunea bătrânul, pot face minuni!” După vreo două-trei sute de metri auziră în urmă un zgomot ca de tunet. Priviră cutremurați înapoi. Pe locul unde trecuseră cu numai câteva clipe în urmă se căsca acum o groapă imensă.

— O prăbușire destul de frecventă în munți, constată bătrânul. Acum să ne grăbim. Drum de întoarcere pe-aici nu există!

Dar abia lungiră pașii, că se treziră purtați înapoi ca de-un covor rulant. Terenul aluneca, aluneca cu repeziciune spre un hău înfiorător. Când totul încremeni, se priviră cu spaimă. Nu lipsea niciunul. Deimos scoase al doilea porumbel și se pregăti de un „S.O.S.”, când Brișcă îi șopti:

— Nu vezi că-i mort?

Președintele „Clubului celor tari” își pierdu cumpătul. Cel de-al doilea „poștaș” nu mai mișca din aripi. Țipă, deznădăjduit:

— Trebuie să ieșim de-aici! Trebuie să ieșim!

— Trebuie, trebuie! îl îngână moș Axinte. Stai, băiatule, să vedem cum. Ei, tu, nu arunca porumbelul mort. Și cu o voce sumbră: Poate îl vom mânca…

Abia la aceste ultime cuvinte înțeleseră că situația era gravă. Pielea li se făcu de găină și, cu toată căldura verii, simțiră în corp un tremur ciudat. Deimos regretă că dăduse cu atâta ușurință drumul primului porumbel. „Dar dacă l-a prins uliul și nu mai știe nimeni nimic de soarta noastră?” se întrebă el cu spaimă. Bolborosi cu ciudă:

— Și am șters, pe unde am trecut, toate urmele.

S. O. S. – OAMENI ÎN PERICOL!

Soarele urcase de-o suliță. Copiii din grupul Mirei se cruciră ce strașnic îi furase somnul. Dar acum erau odihniți, veseli și gata de-o nouă zi de urmărire. Dan urcă în vârful unui copac și strigă:

— Cât vezi cu ochii numai munți!

Coborî și-i raportă lui Viorel:

— Căpitane, echipajul „Rachetei albe” e gata de expediție!

— Dane, mă, tu nu te-ai trezit bine? Ce tot o iei cu căpitan în sus, căpitan în jos! Raportul trebuie să-l dai profesorului-comandor.

Dan tuși, de parcă se înecase cu ceva, semn că-l atinsese într-un anume punct sensibil. Prietenul lui Viorel nu putea recunoaște nicidecum autoritatea unei fete și ori de câte ori era pus în situația de-a vorbi cu Mira se fâstâcea. De data asta își călcă pe inimă și repetă raportul, privind țintă în ochii fetei, care, fără voia ei, surâse.

Zâmbetul Mirei îi tăie vorba.

— Eu plec singur…

— O iei de la început?! îl apostrofă Viorel. Aici nu ești în Grădina botanică, ci… în Grădina zoologică. Umblă lupii și vara.

— Vara se tem de om.

— Să spunem, interveni Mira, dar te poți rătăci. Cu cerculețele tale n-o să te salvezi.

Proasta lui dispoziție nu influență însă cu nimic atmosfera generală de veselie și optimism. După ce-și completară proviziile în cătun, porniră în direcția indicată de prima săgeată roșie din desenul lui moș Axinte, cea deviată cu 25 grade N-V. Viorel verifică busola mică de pe inel și se încredință că în fața lor se afla nordul.

Mergeau în linie dreaptă, peste fânețe, grohotișuri, prin pâlcuri de brazi și mesteceni, peste colțuri alb-cenușii de calcar. Un cerb uriaș le tăie calea, alergând leneș din pricina căldurii și poverii minunatelor coarne. Copiii rămaseră o clipă locului, surprinși și uimiți totodată. Cerbul îi privi, scutură din podoaba sa arborescentă și, mișcându-și caraghios coada scurtă, se afundă între niște tufe de alun.

— Ce s-ar fi bucurat Gâză dacă venea cu noi! își reveni Dan

din mahmureală.

— Nu puteam să-l luăm și astăzi, îi explică Mira. El e încă mic și nu rezistă la drum.

Ajunseră la zona stâncoasă de sub vârful, atât de sugestiv botezat, „Corabia”. Văzută de departe, apărea ca o corabie veche. Pereții abrupți, de piatră, îi puseră pe gânduri.

— Am luat-o prost, deși acesta este traseul indicat de săgeată, constată Viorel.

— Poate că ne-au derutat dinadins, spuse Icar. Pe-aici nu văd cum o să trecem…

— În probele „RV” și în antrenamente trebuie să introducem și alpinismul, fu de părere Gauss.

— Negreșit! îl aprobă Mira. Doar pe Marte relieful nu va fi ca-n palmă; chiar dacă vom avea jumătatea greutății de pe pământ, n-o s-o scoatem ușor la capăt…

Sus, pe o stâncă golașă, se juca o rază de soare, fugărind parcă vulturii pleșuvi care-și făcuseră cuibul acolo.

Icar, mai sceptic ca ceilalți, bodogăni:

— Am fost trași pe sfoară. Poate că direcția reală e tocmai în sens invers săgeții roșii, și noi…

— Ia mai taci! i-o reteză brutal Viorel. Privește mai bine pata ceea de lumină… acolo… pe stâncă! Apare… dispare…

— Curios! murmură Mira. Soarele e dincolo și, în mod normal, n-ar fi avut cum să lumineze stânca.

Dan, trezit din mahmureală, urmări înfrigurat pata și strigă:

— E de la „farfuria zburătoare”! Apariția petelor de lumină pe partea aceasta a stâncii nu poate avea altă explicație. Suntem aproape!

— Ce vorbești! exclamă Icar, batjocoritor.

— Lasă-l să vorbească! îi sări în ajutor Viorel, că spune ceva. Voi nu observați? Pata apare și dispare într-o anumită succesiune, ca și cum ar fi semnale făcute cu o oglindă de buzunar…

Dan își încordă privirea. Strigă:

— Morse! Semnale Morse!

— Ssst! făcu Viorel de teamă parcă să nu fugă pata de lumină.

Descifră: „S.O.S.”!

Copiii păliră. Viorel, emoționat, le vorbi:

— Cineva cere ajutor. Care se încumetă să se urce cu mine

pe stâncă?

Făcură cerc în jurul lui. Sus, ca un spiriduș, raza de lumină continua să cheme: S.O.S.!... S.O.S.!... S.O.S.!...

LA CUIBUL VULTURILOR

Un uriaș nor, ridicat parcă din hăuri, începu să dea târcoale „Corabiei”. Vulturii croncăniră nemulțumiți, presimțind pesemne furtuna. Vântul se întețea, stârnit parcă de un duh rău, și ploaia se anunța puhoi. Până la platoul superior mai erau vreo douăzeci-treizeci de metri.

Alături de copii căzu un fulger; duruitul care urmă îi cutremură.

— Ne oprim aici! hotărî Mira, trăgând cot la cot cu Viorel, Dan și Icar frânghia de care se țineau ajunși la epuizare – Eridan, Gauss și micuța Venus.

Într-o scobitură de stâncă, ferită de vânt, găsiră o mulțime de vreascuri care alcătuiseră cândva un cuib de vulturi.

— Vom face un foc și vom rămâne aici până trece furtuna, spuse ea după o vreme, cu autoritate.

— Nu putem, profesore-comandor, replică pe ton grav și foarte respectuos Viorel. Orice întârziere poate costa viața unor oameni. Marinarii se ajută între ei chiar și în plină furtună.

Mira, care de obicei ceda stăruințelor lui Viorel, ridică de data asta tonul:

— Vom rămâne aici! Am hotărât.

Și ca să-i arate că discuția s-a încheiat, îi întoarse spatele, aplecându-se să pregătească focul.

Mira, care pusese la cale toată expediția, simțea că nu are dreptul să riște; nu era vorba de ea, numai de ea, ci de viața prietenilor ei. De aceea îi explică:

— Fumul, de la această înălțime, poate fi văzut și de alții și deci nu vom mai fi singuri. Cât privește semnalul… Poate au fost doar reflexele vreunei bucăți de mică. Apariția și dispariția petei de lumină se poate explica prin interpunerea vreunui copac care și-a mișcat ramurile în vânt.

Deși se străduise ca explicația să fie cât mai științifică, profesorul-comandor nu pusese suficientă convingere în vorbele ei, încât Viorel oftă. Repetă, în virtutea disciplinei pe care și-o impusese:

— Vom rămâne aici! Deși…

În clipa aceea fulgeră iar, tună zguduitor și răpăi ploaia, o ploaie torențială, de vară. Răsuflară ușurați că se aflau la adăpost. Ploaia aduse cu ea răcoare și copiii aprinseră focul.

Scoaseră merindea și se ospătară.

— Sătul, omul e totdeauna mai optimist! filosofă bondocul de Dan, lingându-și degetele de grăsimea picurată de pe pâine.

— Îhî! îl aprobă Venus, înghițind.

— Eu, când a fulgerat, spuse Eridan care, printr-un efort de voință mai tot timpul tăcuse, era cât p-aci să strig: „Ușurel, diavole, că îți faci păcat. Noi suntem temerarii căutători ai «farfuriei zburătoare», nu oricine!”

Copiii râseră. Ploaia, speriindu-se parcă de veselia copiilor, se opri brusc. Se făcu liniște. Doar vulturii croncăniră, pesemne bucuroși că soarele-și arătase iarăși fața. Peste crestele munților plutiră aburi calzi, lăptoși, topindu-se și renăscând iar, în mii de forme bizare.

— Plecăm!

Cuvântul declanșă entuziasm și noi hotărâri de a învinge.

DEIMOS ÎȘI RECUNOAȘTE „VĂRUL”

Stârnite de ploaie, apele subterane își tăiaseră vaduri tainice și pătrunseră în groapa care devenise arestul grupului Deimos. Cu fiecare minut nivelul apei creștea și neliniștea copiilor se transforma în panică. Începură să strige într-un glas: „Ajutoor!”, dar numai ecoul se întorcea, sunând a gol și tristețe. Apa le ajungea acum la brâu, amenințându-le viața. Pereții, aproape verticali ai gropii, erau inescaladabili. Sus, cerul curățat de nori, vibra în adâncimi albastre. Când deasupra gropii apăru capul creț al lui Viorel, lui Deimos i se păru că pe cer apăruse Steaua Bunei Speranțe. Strigă:

— Hei, omule! Ajutor!

— Ajutor! răsunară și alte glasuri.

Viorel se cutremură. Făcu un pas înapoi și spuse tovarășilor săi:

— Pășiți cu atenție! Mai trase aer în piept, încercând să-și domolească bătăile inimii, apoi adăugă: Deimos e aici… într-o nenorocire…

Copiii se aplecară peste groapă și văzură un spectacol care-i înfioră.

— Pregătiți frânghia! ordonă Mira.;

— Nu va ajunge până la ei, spuse Dan.

— Să facem una din cămăși, veni cu ideea Viorel.

— N-ați auzit? se răsti Mira la băieți. Jos cămășile!

În câteva clipe capătul frânghiei fu aruncat în groapă.

Primul urcă Brișcă. Apa șiroia de pe el și dârdâia mai mult de spaimă, decât de frig, pentru că soarele de vară își recăpătase tăria. Urcară hindușii pe care Viorel îi cunoscuse în curtea lui Nuțu, pe urmă moș Axinte.

Ultimul ieși din groapă Deimos. Abia atunci „naufragiații” și salvatorii lor se priviră. Ochii lui Viorel îi întâlniră pe ai lui Deimos. Președintele „Clubului celor tari” tresări și o pleoapă i se zbătu fără voia lui. Veni direct la el, își petrecu brațul pe după umerii lui și-l întrebă, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic:

— Mai ai busola aceea micuță?

Viorel îi arătă inelul în care era montată busola.

— Îți dau pe ea o lunetă.

Schimbul era ademenitor; o lunetă valora incomparabil mai mult. Viorel înțelese că lui Deimos îi vine greu să se

recompenseze altfel și acceptă. Doar Mira își atacă fostul „președinte”:

— Bună… Deimos. Poate ne spui așa, pe românește, un „mulțam”.

— Ooo… Mira Ardevan! exclamă Deimos, observând-o pentru prima dată. Tu ce făceai aici, cârno?

— Iaca, mă chinuiam să te scot de la apă, frumosule!

Venus chicoti:

— Poate spui totuși un „mulțam”, și în glasul ei se desluși o amenințare.

— Mulțam, spuse moș Axinte în locul lui. Mulțam, copiii moșului, dar pentru un asemenea gest e prea puțin să spui pur și simplu „mulțam”!

— Totuși, ceru Mira, vreau să-l aud spunând „mulțam”.

Deimos mormăi:

— Mulțam!

Sângele îi fugi deodată din obraji și inima-i bătu cu putere. „L-am învins!”, gândi Mira și zâmbi.

Zâmbiră și ceilalți copii, iar moș Axinte își mângâie, cu un gest mașinal, mustața.

MIRA PREIA COMANDA „CLUBULUI CELOR TARI”

Băieții din echipajul „Rachetei albe” își descâlciră cămășile înnodate și se minunară ce interesant se răsuciseră.

— Lăsați, spuse Mira, nu vă necăjiți, că înainte de-a coborî în oraș vă spală Deimos cămășile și vi le calcă a-ntâia!

— Eu? sări ca ars președintele „Clubului celor tari”.

— Doar nu eu!

— Mă confunzi, cârno, își reluă Deimos aerul de șef. O să ți le spele Brișcă. Așa-i, Brișcă? i se adresă președintele nemulțumit că în clipa aceea băiatul o ajuta pe Venus să-și lege părul.

— Brișcă se pricepe la toate, râse Dan răutăcios, cu o umbră de gelozie.

— Nu, Deimos. Ai să vii cu noi și o să le speli tu, când vei primi ordin, rosti cu hotărâre în glas Mira.

Deimos schimbă priviri cu membrii „Clubului celor tari”. În ochii lor citi parcă: „Ehei, șefule, ai încurcat-o!” Moș Axinte tuși.

— S-o crezi tu! se înfurie președintele și, întorcându-se către ai săi, ordonă: Plecarea!

Clubiștii se grăbiră să se echipeze cu hainele încă umede.

— De-aici nu se mișcă nimeni! spuse Mira. Viorel, lămurește-i că mai e vorba și de o „farfurie zburătoare”…

— Care farfurie?! își ieși din pepeni Deimos.:

— Ușurel, vărule, îl luă Viorel deoparte, că mai știm și noi câte ceva..

— Spion afurisit! scrâșni acesta.

— Pardon, atașat cu problemele securității terestre. Adică… Se uită întrebător la Mira. Ce funcție mai am eu acum?

— Profesor-comandor secund, spuse Mira, dându-i numirea pe loc, pentru că vechea funcție nu-și mai avea rostul.

— Așadar, trase Viorel aer în piept, ascultă comanda la mine! Drepți!

Deimos își încrucișă brațele pe piept. Viorel îi șopti amenințător:

— Știu o figură nouă și te fac pilaf. Apoi cu glas tare: Drepți!

Deimos luă leneș poziția de drepți.

— Zece! strigă Dan. Zece, căpitane!

— Drepți, am spus! se uită Viorel și către membrii „Clubului celor tari”.

Moș Axinte făcu drepți și ceilalți îl urmară.

— În virtutea drepturilor pe care mi le dă diploma de președinte…

— De onoare, bâigui Deimos.

— Pe aia ți-o las ție, i-o tăie Viorel și continuă: De președinte al „Clubului celor tari” declar: singurul șef recunoscut de toți din clipa aceasta este… (Membrilor celor două expediții li se opri răsuflarea.) Este… profesorul-comandor al „Rachetei albe”, Mira. Ardevan.

Nu protestă nimeni.

Moș Axinte trase cu ochiul spre Brișcă și tuși iar, cu înțeles. Îi spuse în șoaptă:

— De când mă știu, numai „profesorii” au predat lecții „copiilor”!

Viorel se apropie de Deimos:

— Ce spui, vărule?

Tăcere.

— Aprobi? Mersi! Pe loc repaus.

Dan, încântat de noua întorsătură a lucrurilor, o întrebă pe Mira, curios:

— Și eu? Eu ce voi fi?

— Prim-adjunct al profesorului-comandor secund. Titlul îi sună frumos și Dan căută înfrigurat privirea micuței Venus, dar n-o întâlni.

— Continuăm expediția! hotărî Mira. Această etapă va fi comandată de moș Axinte, consilierul nostru științific!

EXPEDIȚIA UNITĂ „OZN”

Stânci albe, ascuțite, străjuiau alte stânci mai depărtate, la fel de albe, la fel de ascuțite. Un adevărat peisaj lunar, cu umbre fantastice, se desfășura sub privirile fermecate ale copiilor.

— Mergem mai departe?

Întrebarea se repeta din când în când, la intervale aproape egale, și de fiecare dată își răspundeau:

— Mergem.

Înaintau cu pași repezi, uniformi, așa-numiții „pași cosmici”. Moș Axinte se ținea tare și când copiii îl întrebau dacă mai rezistă, răspundea pe nerăsuflate: Gata, nu mai sunt în „Clubul celor slabi”!

Deimos mergea în urma Mirei, tăcut. Viorel și Dan încheiau coloana.

— Știi, Dane, mă gândeam că Deimos e un mare vulpoi. Mi-a cerut busola, ca să nu mai putem reconstitui itinerariul…

— O fi, dar crezi că eu am stat degeaba? Am însemnat fiecare stâncă pe unde am trecut. Acum să vedem… pe unde ne mai cară moșul?

— Ce tot vorbești? întrebă Icar, încetinindu-și pașii. Dacă profesorul-comandor a hotărât să-l numească șef, înseamnă că trebuie să-i acordăm încredere…

— Ah, tu, Icar, se vede că ești o cometă! Pardon, un asteroid. Judeci totul din fugă, spuse Viorel pe un ton prietenesc. Și după o pauză adăugă: Ești – cum să spun? – nițeluș încuiat.

— De ce?

— Tu știi de ce.

Icar nu se supără. Spuse:

— Dacă a te supune, a da dovadă de disciplină, înseamnă… Nu mă întrerupe! Te rog! De fapt ce să mai spun? Vei ajunge și singur la înțelepciunea asta. Eu am moștenit-o de la tata. Ereditar. Tu știi ce e aceea ereditate?

— Un fel de transfuzie, spuse sec Viorel, și văzu în ochii lui Icar încolțind un zâmbet.

Mira îl chemă pe Icar să-i spună ceva. După ce se îndepărtă, Viorel îi mărturisi lui Dan:

— E cam înfumurat, dar nu-i băiat rău.

— Întocmai ca și… Dan înghiți cuvântul și râse scurt.

— Ca și mine. Asta ai vrut să spui!

— Nu, căpitane, ca și Deimos.

Tăcură. Ieșiră pe un platou pavat cu lespezi uriașe de piatră..

— E o porțiune din drumul roman. Pe drumul acesta se ajunge la minele de aur! explică Dan, care citise asta în gazeta locală.

— Ce spui? Au putut transporta romanii asemenea blocuri?

— Nu chiar ei, ci sclavii.

— Nici sclavii n-au putut ridica și ciopli pietre atât de mari! stărui Viorel.

Dan privi mai cu luare-aminte curiosul pavaj și i se păru că prietenul său avea într-adevăr dreptate.

— Vioreeel! Daneeee! Veniți repede aici! Strigă Mira, făcând gesturi largi cu mâna..

Alergară într-un suflet acolo. Văzură lucind, la picioarele lor, oglinda unui lac adânc și limpede. Moș Axinte se așezase turcește pe iarbă și-și netezea mustața, privind resemnat întinderea scânteietoare a apei.

— Prieteni, vorbi el după un timp, și în glasul lui se simți tristețea. Nu mai avem speranțe să găsim „farfuria zburătoare”.

— Cum așa?! întrebară neliniștiți copiii.

— Pentru că după toate calculele a căzut aici! și arătă lacul adânc și limpede.

— Poate că n-a căzut! strigă Dan deodată atât de tare, încât Viorel se prinse cu mâinile de urechi. Poate că a izbutit să zboare anume aici!

— Aici? Anume? făcu bătrânul.

— N-ați auzit de lacul Titicaca din America? O expediție de oameni de știință a plecat să cerceteze lacul acesta despre care, din cele mai vechi timpuri, circulă tot felul de legende. Se presupune că în mijlocul lacului ar exista o bază subacvatică de „farfurii zburătoare”

— Ce-ți spuneam? Pietrele acelea nu le-au cioplit romanii! triumfă Viorel.

Dan tăcu. Tăcură și ceilalți. Moș Axinte căută pipa. Jos, la picioarele lor, lucea oglinda lacului. Cine s-ar fi încumetat să-i cerceteze străfundurile? O umbră rotundă zbură deasupra lacului. Copiii ridicară emoționați privirile, dar zăriră silueta cunoscută a unui elicopter obișnuit. Elicele își încetiniră viteza și aparatul, spre surprinderea lor, ateriză pe platoul din

apropiere, chiar pe pista… construită probabil de ființe extraterestre. Ușa se deschise și apăru Mititelu, cu chipul radiind de fericire.

— Trăiți? Sunteți teferi? îi întâmpină el.

— Iha! R.47 acționează acum din elicopter, făcu Viorel.

— Trăim, mormăi Deimos. Te-ai angajat telegrafist? arătă spre elicopter.

— Aș! Am primit un mesaj și am cerut ajutor. V-am căutat, crede-mă, peste tot!

Deimos luă biletul din mâna lui și citi: „Primejdie”, singurul cuvânt rămas întreg din mesaj după ploaia prin care zburase porumbelul. Râse acru și-i spuse, întorcându-l către Mira:

— Raportează profesorului-comandor că ne așteaptă… (Șovăi.) „farfuria zburătoare”…

— Ce farfurie? sări Viorel. Asta-i o cratiță zburătoare!

Mititelu, nepricepând de ce trebuie să-i raporteze fetei, se fistici:

— Ne așteaptă o… o… crrratiță!

Copiii râseră. Râse și moș Axinte. Râse și pilotul care-i găsise pe dispăruți. Urcară cu toții în elicopter și – după ce elicele începură să vâjâie – gândul le fugi iar la „farfuria zburătoare”, la lacul adânc care ascundea poate taina curioaselor OZN-uri, la „Racheta aibă” care-i aștepta pe insula dintre Canalul Morii și râu.

Dan, uluit de peisajul care se perinda sub privirile lui uitase gura căscată, dar Viorel nu-l mai tachină. Se mulțumi să-i strângă ușor brațul, amuzat.

Îl încerca bucuria.

— De unde ai mesajul?! se miră Viorel.

— L-am reprodus din memorie.

Băiatul înghiți în sec și-și privi tatăl cu un aer nespus de mândru.

— Spune, Mira, ce bănuiești?

— Uită-te! Cuvintele, legate între ele, n-au niciun sens. Sunt pur și simplu alese după lungime. Când lungi, să-ți rupi limba, când scurte. Par să joace rolul sunetelor lungi și scurte din alfabetul Morse.

— Trăiască tata Morse! strigă Viorel cunoscuta frază din radiograma a doua. Asta-i cheia cifrului!

— Dar vezi, Viorel, iese o nebunie curată: „Lulipoc iulușom

etnixa”! Tu pricepi limba asta?

Băiatul și tatăl căzură pe gânduri.

— Încercați să citiți invers. Ei, ce iese?

— Tată! Formidabil! Un nume: Axinte.

— Citește mai departe.

— E clar: „Moșului copilul...”

— Copilul moșului Axinte, întoarse Mira propoziția. N-am auzit de Axinte. În „Clubul celor tari” nu poartă nimeni numele acesta.

Jos, în stradă, frână un automobil.

— E tata, recunoscu Mira zgomotul mașinii. Te aștept la noi mâine dimineață. Noapte bună!

— Noapte bună, Mira!

— Noapte bună... profesore-comandor, spuse și inginerul cu un ton mai serios posibil.

PROBELE „RV”

Viorel se apropie de insula de pe Someș și-și aminti de probele „RV”. „Numai de probe nu-mi arde acum”, mormăi în sine și, trecând podețul, se îndreptă spre poiană. Îi ieșiră înainte cu alai Icar, Mira, Eridan, Venus și Gauss cel deșirat, toți călare pe nefericitul Halley, care fornăia nemulțumit. Fluturau mâinile și strigau în cor „VV”! „W”! Viorel înțelese „RV” și se înfioră. „Cosmonauții aceștia or să mă mănânce cu papuci cu tot”, își spuse, și țipă de la o poștă:

— Da’ ia mai lăsați-mă! Am auzit o dată... „RV” și cei cu asta?

— VV! îl corectă Mira. Adică „Vivat Viorel!”

Băiatului îi fugi sângele din obraji și simți că-i bate inima alandala. „Carevasăzică îmi recunosc meritele de atașat cu problemele securității terestrei

Mulțam, prieteni, ridică mâna, ca să potolească entuziasmul. Și numai când cosmonauții tăcură, adăugă ca o ultimă bombă: Am descifrat radiogramele!

Mira sări prima de pe Halley și-i luă din mâini teancul de hârtii. Descălecară și ceilalți și se adunară în cerc, plini de curiozitate. Viorel îi ajută Mirei să întindă foile pe iarbă și, ca un general de campanie, demonstră:

— Aceasta e a doua radiogramă și sună așa: „Copilul moșului Axinte.” A treia: „Conspirativ un nume”, iar a patra: „Scornit eu am”.

— Copilul moșului Axinte are nume conspirativ? întrebă Eridan, nedumerit.

— O clipă! Dacă așezăm radiogramele în ordinea asta – și mută al treilea mesaj în față, iar al doilea îndată după el – citim: „Scornit eu am. Conspirativ un nume. Copilul moșului Axinte”.

— Tot nu iese nimic! se agită Eridan..

— Dar mai taci o dată! își ieși din pepeni Icar. Să-l ascultăm până la capăt.

— Te ascultăm! spuse rugător Mira.

— Dați-mi un creion! Ei bine, să subliniem câteva cuvinte în ordinea mișcării calului la jocul de șah. Nu vă amintiți de fraza: „Transmit în goana calului?” Să citim al doilea și al treilea cuvânt, apoi primul, și tot așa... Iese: „Eu am scornit un nume conspirativ moșului Axinte, copilul”. No, ce părere aveți?

— Hm! se lumină Eridan.

— Deci… „copilul” e moș Axinte, rosti tulburată Mira.
— Dar cine-i moș Axinte?
— Cine-i?
— Cine-i?
— Cine-i?
— Moșul a primit ordin din partea președintelui, care e Deimos, să intre în acțiune, mai preciză Viorel. Împotriva cui… nu știu cu ce certitudine, dar avem toate motivele să credem că împotriva bazei „Marte 2000”. .
— Mâine se împlinește un an de când ne-am rupt de grupul lui Deimos. Nu cumva ne pregătește o… aniversare?
— În orice caz, să stăm în gardă, spuse Icar.
— Viorel, căută Mira un ton cât mai solemn, te numesc candidat-cosmonaut, atașat pentru problemele securității terestre al comandamentului „Rachetei albe” și a întregii baze cosmice „Marte 2000”.
Cosmonauții săriră să-l felicite.
— Și… probele „RV”? murmură Viorel, simțind că i se face un favor.
— Le-ai trecut. „RV” înseamnă rezistență-voință. Numai de o singură probă nu te vom scuti: proba zborului.
Tinerii lui colegi-cosmonauți îl conduseră sub un copac uriaș de care atârna o huță. Viorel urcă și îndată începu să se legene, să se învârtă tot mai repede, tot mai repede, până ce totul din jur dispăru; copacii își pierdură contururile, cerul deveni un fluviu circular, imens, și lumea îi păru mai frumoasă, mult mai frumoasă, de basm.

Lei 1,50

EDITURA ION CREANGĂ